
Mens vi venter på Godot – sponsor søkes!

KOMMENTAR

G. CECILIE ALFSEN

IVAR NORDRUM

NILS PETTER AARDAL

INGUNN STEFANSSON

ROGER BJUGN

ELIN MORTENSEN

styret i Den norske patologforening
Avdeling for patologi
Det Norske Radiumhospital
0310 Oslo

Stor var oppstandelsen i fjor høst da brevet om kuttene i støtten til videre- og etterutdanning kom. De påfølgende dagene ventet vi på medieoppslagene, nå måtte de komme! Men ingenting skjedde. Stille som i graven. Ingen ramaskrik, ingen førstesider, ikke et notat.

Deretter ventet vi på landsstyremøtet. *Da* kommer det vel en bombe av et strategiforslag fra den politiske ledelsen, tenkte vi forventningsfullt. Men der fikk vi bare en orientering og beroligende kommentarer i pausene – ”det jobbes med saken” – underforstått: Ikke lag bråk, det foregår noe i korridorene. Ylf tok ordet ut av mange delegaters munn da de foreslo mer aktive mottiltak i form av boikott av deltakelse i videre- og etterutdanningskurs. Deres endelige forslag om en handlingsplan fra sentralstyret innen utgangen av året var et kompromiss fra en utålmodig forsamling.

Så kom endelig handlingsplanen, gjengitt i referatet fra sentralstyremøtet 10. desember 1999 (1). Og innholdet? Jo, ytterligere kutt i rettighetene til refusjon for spesialistkandidater, mer gratisarbeid fra kursarrangørene for at inntjeningen skal bli bedre, litt omfordeling til utdanningsfondene fra andre legeforeningsfond, og sist, men ikke minst: industrisponsing!

Hvor er den taktiske plan og de offensive utspill i dette? I det samme sentralstyremøtet vedtok man å forby Ylfs medlemmer å boikotte spesialistutdanningen, slik de hadde vedtatt på sitt årsmøte. Vi spør oss om det ikke ville ha vært en klokere beslutning å bruke Ylfs forslag om boikott aktivt og ev. ha anmodet overlegeforeningens medlemmer om å gjøre det samme: Nekte å delta i arrangering av kurs inntil finansieringen var sikret. Hvis man hadde planer om utspill i de kommende tarifforhandlinger, ville man på denne måten også fått et press, gjerne under dekke av ”en rabiatt og ustyrlig medlemsmasse”. I stedet har man – nok en gang – kneblet en aktiv medlemsgruppe.

Leder i Hordaland legeforening, Sigrun Solberg, hadde et konstruktivt utspill i siste nummer av *Paraphyen* (2), der hun påpekte at etterutdanning både var den enkelte leges og arbeidsgiverens ansvar. Hun oppfordret alle spesialister til umiddelbart å melde sine faglige oppdateringsbehov til arbeidsgiver – med kopi til tillitsvalgte. Hun påpekte videre nødvendigheten av en samlet utdanningsplan for hver avdeling, som nå må tvinges til å sette av tilstrekkelige midler til at legene kan beholde og videreutvikle sin kompetanse i henhold til tidens faglige medisinske krav. Man kan bli dømt for ikke å være oppdatert! Artikkelen var ikke bare tankevekkende fordi den så klart definerte ansvaret, men også fordi denne oppklaringen ikke kommer fra sentralt hold! Solbergs påpekninger skulle for lengst vært nedfelt i et personlig brev til alle medlemmer, sammen med oppfordringer til avdelingsoverleger og tillitsvalgte om å følge opp.

Den norske patologforening har spesialistmedlemmer som i stor grad har vært avhengig av fondene for å kunne oppdatere seg. Muligheten for i det minste en gang hvert annet år å besøke en internasjonal kongress har vært spesielt viktig fordi vi ikke har hatt noen andre til å betale reisen for oss. (Det er som kjent sjelden at man møter legemiddelindustriens representanter i korridorene på patologen.) Resultatet av sentralstyrets behandling av saken om utdanningsfondenes økonomi gir oss ingen forhåpninger om snarlig bedring. Kommentarene fra KS og staten i Tidsskriftet nr. 8/2000 (3) om at ”inntil videre forholder vi oss til dagens finansieringssystem” (Erik Bartnes, KS) og at ”Departementet venter på en innstilling fra Nasjonalt Råd . . . som kommer til høsten” (Gerd Vandeskog, Sosial- og helsedepartementet) tyder tvert imot på at det kan gå både vinter og vår.

Hva skjer så mens vi venter på resultatene av vår fagforenings korridorpolitikk? Skal vi lete etter egne sponsorer? Vi kunne for eksempel søke Fond I om støtte til innrykk av en annonse i ledende norske aviser og tidsskrifter (fig 1).

**Redd for å dø av kreft?
Redd for at svulsten ikke
oppdages i tide?
Redd for unødvendig
å miste et bryst eller
en magesekk – fordi
diagnosen var gal?**

Staten har kuttet i sine overføringer til legenes videre- og etterutdanning, samtidig som sykehusenes økonomi strupes. Norske patologer ønsker å yte deg best mulig diagnostisk service, med solid faglig tyngde på internasjonalt nivå. Uten støtte til kurs og kongressdeltakelse sakker vi akterut. Norske patologer trenger derfor din støtte og søker sponsorer til oppbygging av utdanningsfond! Husk, tidlig og riktig kreftdiagnose er den beste forsikring mot for tidlig død!

**Kontakt Den norske patologforening for
nærmere opplysninger. Full diskresjon
loves.**

Et mer realistisk tiltak i ventetiden er nok å følge Solbergs oppfordring om å stille konkrete krav. Patologforeningen oppfordrer derfor sentralstyret til umiddelbart å pålegge de tillitsvalgte å bidra i denne prosessen, og vil selv oppfordre alle våre spesialistmedlemmer til umiddelbart å presentere sine individuelle etterutdanningsplaner for det/de kommende år. Hvis vårens forhandlinger ikke løser fondskrisen eller på annen måte sikrer en uavhengig og geografisk rettferdig finansiering av etterutdanningen, vil vi vurdere om vi skal følge øyelegenes eksempel og oppfordre patologene til boikott av all type undervisning på nasjonale kurs.

LITTERATUR

1. Referat fra Sentralstyrets møte 10.12.1999, sak 565/99, 5.07. Oslo: Den norske lægeforening, 1999.
2. Lederen har ordet. Paraplyen 2000; nr. 1: 7.
3. Sundar T. Økonomisk krise truer spesialistutdanningen Tidsskr Nor Lægeforen 2000; 120: 956 – 8.

Publisert: 10. juni 2000. Tidsskr Nor Legeforen.

Opphavsrett: © Tidsskriftet 2026 Lastet ned fra tidsskriftet.no 22. mars 2026.